Týden

42 / 2024

Obsah

Téma: Souvislosti Národního proudu 1

Souvislosti Národního proudu 1

14. října 2024 (společnost)

Milí přátelé,

po malé odmlce v našich vysíláních jsme pro vás připravili nový formát, který, věříme, přinese další posun ve vnímání situace kolem nás. Protože jednotlivá témata chceme probrat více do hloubky, což v našich kratších vysíláních nebylo možné.

Všichni víme, co vše je kolem nás špatně. Víme, že vláda mílovými kroky likviduje naší zemi a snaží se nás zatáhnout do horké války. A také víme, že cesta ze současné situace nevede cestou politických stran, protože celý systém politických stran je jen nástrojem skrytých nadnárodních řídících struktur. Ale aby naše snažení nebyly pouhé výkřiky do prázdna, musíme pochopit základní principy toho, co se kolem nás děje. Protože když vlak směřuje do propasti, nepomůže nám když lokomotivě rozbijeme světla, aby ta propast nebyla vidět. Musíme převzít řízení té lokomotivy a přesměrovat ji na správnou kolej.

A proto vás nyní vítám u prvního dílu nově vznikajícího seriálu, ve kterém se budeme snažit popsat a zanalyzovat naší současnou situaci, která se na nás nesnesla z čistého nebe, ale je výsledkem desetiletí i staletí naší historie, ale navíc budeme společně pracovat i na východiscích, bez kterých se ze současné

situace nedostaneme.

Nelze si totiž představovat, že nějakou stotisícovou demonstrací bude svržena vláda a pak nás již čekají světlé zítřky. Přesto tomu spousta lidí věřila a byla před dvěma lety zklamána, že se to nestalo. Jenže takovým způsobem věci skutečně nefungují.

Aby mohlo dojít k nějaké politické změně, je k tomu nutná moc. Mnoho lidí stále žije v představě, že v roce 1989 byl převrat vycinkán klíči. Jenže tak tomu nebylo. Vše měly v rukou struktury, které tento převrat postupně připravovaly desetiletí dopředu a tyto struktury měly v rukách skutečnou moc a demonstrace s klíči bylo jen divadlo pro veřejnost.

Nyní mají v našem státě moc v rukou nadnárodní západní skryté struktury napojené na klanově korporátní skupiny, které přímo řídí politické strany. A tyto skupiny rozhodně nezajímá prospěch obyvatel naší země. Naopak pod pláštěm zdánlivé svobody z naší země udělaly za posledních 35 let kolonii západu. Moc mají nyní v rukou ti, kdo vládnou penězi. Moc jde také uchopit vojenskou silou, na to však lid český prostředky samozřejmě nemá a navíc se takové převraty neobejdou bez neštěstí a krveprolití. Dále samozřejmě existuje moc osvíceného diktátora, kterému bude skutečně záležet na vlastní zemi, jenže to je v našem prostředí již naprosté sci-fi.

Jediná reálná cesta, která vede ke skutečnému blahu obyvatel země je moc odvozená od lidu. Teoreticky máme něco v tom smyslu dokonce v naší Ústavě, jenže celý náš ústavní systém je nastaven tak, aby skutečná moc v rukou lidu nebyla.

Skutečnou moc lidu si totiž nemůžeme představovat tak, že tento lid jde jednou za 4 roky k volbám, kde si může vybrat mezi dvěma nebo třemi partičkami, které jsou řízeny těmi stejnými klanově-korporátními skupinami. To má se skutečnou mocí společného asi to, když dají odsouzenci na smrt vybrat, jestli chce být sťat a nebo oběšen.

Skutečná moc lidu znamená, že je tento lid skutečně ochoten se za svoji

národní myšlenku i za své zástupce postavit a silou je prosadit do řídících funkcí. Že jsou lidé schopni i obětí pro to, abychom si ve své vlastní zemi vládli sami. A takových lidí nestačí jen deset nebo sto. Takových lidí jsou potřeba statisíce. Je potřeba aby celý národ vnímal, že pro to, abychom si vládli sami, za to musíme bojovat. Ale v současné době si český národ schopen vládnout v podstatě není, protože tato schopnost mu byla po staletí systematicky vymazávána.

Co to vůbec znamená, že si je národ schopen vládnout? Tak jak národ generuje své vědce, sportovce, intelektuály, umělce, tak by také měl generoval lidi s touhou pečovat o společný stát. A to neznamená lidi, kteří chtějí primárně zasedat v parlamentech a mít z toho nějaké výhody, nebo s touhou stát se premiérem. Měl by generovat lidi, kteří veřejně prosazují a bojují za prospěch celé společnosti a celého národa. A aby se tito lidé objevovali, je důležité, aby společnost jejich činnost vnímala a aby je podporovala v tom, aby se ti schopní z nich mohli dostávat do řídících funkcí a pokud se v nich osvědčí, tak aby se postupně mohli dostat i do funkcí ovlivňujících chod státu.

Pokud se však po generace opakovaně děje to, že se nikdo z takových lidí do řízení státu nedostává, postupně ve společnosti zanikne touha lidí, kteří by k tomu měli potenciál, ke starání se o společné věci směřovat. A tak je postupně z národa vymazávána schopnost se o svůj vlastní národní stát starat. A to také znamená, že takový stát nemá svou vlastní přirozenou státnost. A přesně tak je tomu v současné době u českého národa a v českém státě. Totiž to, že se do čela státu dostane Petr Fiala, podvodníček okresního formátu, který za pár drobných bez mrknutí oka likviduje celý náš společný stát v zájmu zahraničních zájmových skupin, není vůbec náhoda. Naše společnost je v takovém stavu, že něco takového umožňuje. Je to totiž výsledek systematicky řízeného vývoje, který z našeho národa schopnost starat se o vlastní stát vygumoval.

Český národ tak pouze pasivně sedí a čeká, koho nám vrchnost představí, že se ujme vlády. V národních kruzích jsou lidé opakovaně rozčarovaní z toho jak dopadají volby. Ale bez pochopení příčin současného stavu našeho národa nejsme schopni nalézt řešení. Veřejnost to nechápe ne pro to, že by byla

hloupá. Veřejnost to nechápe pro to, protože ve veřejném prostoru naprosto chybí způsob přemýšlení, který by toto pochopení umožňoval. Nepokládáme totiž správné otázky, což však není naše chyba. To, abychom si nebyli schopni sami vládnout je totiž řízený proces, kterým jsme po staletí ovládáni. A to že jsme přistoupili na tuto hru vůbec nesouvisí s naší inteligencí.

Pro ilustraci si připomeňme jak se chovali lékaři během kovidu. Lékaři mají oproti průměrné společnosti nadprůměrnou inteligenci. Avšak pokud se jednalo o oblast, ve které byli indoktrinováni, tedy poslouchat rozkazy z centra, pokud jsou podloženy takzvanými „vědeckými" studiemi a mezinárodními „autoritami", tak vůbec nejsou schopni kriticky přemýšlet a naopak jsou schopni lidem píchat do žil injekce, o kterých si běžný průměrně inteligentní člověk dokáže udělat mnohem lepší obrázek. Totiž, že se jedná o hazard s vlastním zdravím. Samozřejmě byly mezi lékaři výjimky, ale jednalo se pouze o zanedbatelných několik procent.

Neschopnost českého národa starat se o vlastní stát byla pěstována po mnoho staletí. Přitom co se týče celkových schopností našeho národa se rozhodně můžeme řadit k těm nadprůměrně schopným v mnoha ohledech, jak ve vědě, sportu i kultuře. V 19. století postupně narůstala touha lidí začít se o náš společný stát starat. Začínala pomalu vznikat přirozená touha po vlastní státnosti. Vznikaly naprosto legitimní skupiny, které by mohly převzít řízení státu, pokud by se takový národní stát podařilo prosadit. Jenže vznik Československého státu vůbec neprobíhal přirozeným způsobem.

Řízené převzetí moci zednáři při vzniku Československa v roce 1918

Nechci se pouštět do podrobné analýzy příčin 1. světové války. Nicméně jejím výsledkem byla řízená snaha ze západu rozbít sílu Rakousko-Uherska a to rozdrobením na malé státy. A žádoucím samozřejmě nebylo, aby v těchto státech vznikala přirozená státnost. To znamená, nebylo žádoucí, aby se vlády ujali přirození zástupci národa, a tedy aby se náš stát stal plně suverénním. Naopak bylo žádoucí, aby se do řízení státu dostaly jejich kádry, kterým by

přenechali sice určitou autonomii, ale zároveň v důležitých otázkách aby podléhali cizímu řízení. A tímto způsobem se k vládě dostala zednářská skupina kolem TGM, do jejíchž rukou byla vláda nad Československem svěřena v USA. Je důležité si povšimnout paralel s předáním moci v roce 1989 do rukou skupiny kolem Václava Havla. TGM byl tak jako Havel intelektuál, který se opíral o morální principy. V obou případech se nejednalo o schopnost, která je zásadní pro řízení státu. To vůbec neznamená, že řízení státu má být nemorální. Pod morálku jde však schovat téměř jakýkoliv vládní krok, který je proti zájmu lidí ve státě. Stejná situace je i v dnešní době. Celá likvidace státu kvůli SVO na Ukrajině je vysvětlována morálkou, protože je přece morální jakkoliv podporovat nebohý napadený stát i za cenu vlastního sebezničení. To, že to napadení je ve skutečnosti úplně jinak, je věc samozřejmě jiná. Celý Green-deal je podepřen morálkou, protože je morální chránit planetu i za cenu jejího zničení. Morální je samozřejmě i píchání vakcín, protože je oproti tomu nemorální zabít na ulici nějakou babičku. To že je vše sice úplně jinak vůbec nevadí. Hlavní je, že režim je pod různými pseudo-morálními nálepkami schopen prosadit jakékoliv zvěrstvo včetně i přímé likvidace obyvatel.

Avšak instalace zednářské skupiny na Hrad a do vlády byl důležitý signál pro celý náš národ. Celému národu byl vyslán signál, že obrozenecké hnutí, které po desetiletí přirozeně vznikalo, a které by se přirozeně mělo chopit řízení státu, není důležité. Do vedení státu byla dosazena skupina osob sice veřejně známých, ale lidí, kteří byli vybráni někde jinde a s nějakým konkrétním zadáním. Pro ilustraci tohoto dění je důležité například to, že se muselo s vyhlášením republiky čekat až na delegaci z USA, nebo Štefánikova podezřelá smrt. A toto mělo přirozený efekt. Lidé byli zvyklí, že se o nich staletí rozhoduje ve Vídni. Teď se o nich rozhodovalo sice v Praze, ale opět to nebyli přirození zástupci národa, kteří by se starali o svůj vlastní stát. Toto řízení státu sice v té době nebylo primárně určeno přímo k jeho vysávání. Jako republika jsme měli plnit jiný účel, který měl sehrát svou roli v následující válce, ale to je trochu jiné téma.

Dobu 2. republiky a protektorát Čechy a Morava není nutné zvlášť rozebírat. V době 2. republiky jsme sice částečnou autonomii měli, ale rozhodovalo se o nás

v Berlíně.

Socialistická éra po roce 1948

V roce 1948 se moci chopila jiná skupina. Sice bez kontinuity s vládou prvorepublikovou, ale opět to byla uzavřená skupina, ve které se do vedení státu nedostávali lidé schopní řídit stát, ale lidé splňující kritéria jiná. Přesto se dá o socialistické éře říct, že co do péče o stát byla úspěšná. Tehdejší Sovětský svaz, který poskytoval patronát naší vládě, nechtěl nás ani zotročovat, ani nás vysávat. Sovětskému svazu stačilo, že jsme nebyli řízeni ze západu a že jsme se vzájemně podporovali hospodářsky. Přestože tou dobou nás Sovětský svaz mohl mít naprosto ve své moci, mohl nás postupně rusifikovat, nedělal to. Není to totiž přirozenost ruské kultury. Proto je velmi úsměvné, když se média opakovaně točí na ruské rozpínavosti. Pojem sovětský satelit je celkem trefné označení. Byli jsme pod vlivem Sovětského svazu, nebyli jsme zcela suverénní, nemohli jsme si sami určit vlastní trajektorii, ale přesto jsme fungovali jako samostatná autonomní jednotka.

Nicméně byla to opět doba, kdy jsme se jako národ nemohli o náš vlastní stát přirozeně starat. Vše podléhalo stranickému sekretariátu a člověk, který se chtěl do vedení státu dostat musel opakovaně prokázat svoji podlost a oddanost straně. Stát si však budoval svou vlastní infrastrukturu, svoji vlastní energetickou soběstačnost, svůj vlastní vědecký výzkum. Skutečné fungování státu bylo na daleko větší úrovni než je tomu nyní.

Příprava na opětovné převzetí moci západem

Od šedesátých let však ve společnosti postupně vzrůstala potřeba převzít řízení našeho státu. A zde nacházíme velmi podobné analogie jako před sty lety. Západu se rozhodně nelíbilo, že náš stát není pod jeho vlivem. A tak, když začal sovětský vliv pomalu ochabovat, tak začal systematicky připravovat možnost

opětovného převzetí řízení. A k tomu bylo důležité začít připravovat kádry, které by byly použitelné při změně režimu. Jedním z takových aktů byla Charta 77. Většina lidí ji podepsala v dobré víře, že se jedná o skutečný odbojový čin. Přitom byla celá připravená západní rozvědkou a vybraní lidé se měli po politickém převratu stát naší novou elitou, která bude řídit náš stát podle not ze západu. A v roce 1989 se stalo úplně to samé, jako v roce 1918. Po změně systému, který byl řízen ze západu ve spolupráci s StB, byly do řídících funkcí dosazeni nikoliv přirození zástupci národa, ale západem řízené a připravené loutky. A v čele Václav Havel, opět spíše nepraktický intelektuál, u kterého však byly vyzdvihovány jeho morální kvality. Přitom je veřejným známo, že Havlovy vězeňské pobyty se nedaly srovnat s vězeňskými pobyty skutečných disidentů a jednalo se spíše o pobyty lázeňské. Avšak vysokou moralitu bylo důležité podepřít něčím skutečně hmatatelným, tedy vězením. A víme, že moralitou lze vysvětlit v podstatě úplně cokoliv, včetně humanitárního bombardování civilního obyvatelstva.

Zajímavá role připadla Prognostickému ústavu. Ti, kteří režírovali převzetí moci prostřednictvím svých loutek ze západu si byli vědomi, že kromě loutek ideologických na hradě, bude potřeba i nějaké kádry odborné, kteří budou dostatečně v jejich moci, a tedy budou zcela plnit zadání, ale kteří budou mít i odborné znalosti v nově změněném hospodářském prostředí. A k těmto účelům byl vytvořen právě Prognostický ústav, ze kterého vyšli kromě jiných i Václav Klaus s Milošem Zemanem.

Převzetí řízení státu v roce 1989 a počátek jeho likvidace

To neznamená, že všichni, kteří byli do řízení naší země po listopadu 89 zapojeni, si byli plně vědomi, komu a čemu slouží. Pokud si loutkovodiči vyberou vhodné typy osobností, přesvědčí je, že právě oni jsou ti nejvhodnější a podkouří tak jejich dychtivá ega, získají snadno lidi, které mohou v zásadních věcech ovládat a přitom jim na 99% procent ponechat volnou ruku. Stačí jim pak pouze zametat cestu. Václav Klaus to po několika letech pochopil a proto

na něj byl spáchán sarajevský atentát. Jenže za těch několik let si stačil vytvořit zázemí vlivných českých oligarchů a pokus o jeho vlastní likvidaci ustál. Struktury českých oligarchů sice nejsou čeští vlastenci v tom smyslu, že by jim na srdci ležel osud českých občanů. Jenže potřebují vydělávat a proto potřebují, aby český stát alespoň nějakým způsobem samostatně fungoval, což znamená, že se jim vůbec nelíbí to, co se tady snaží realizovat západní struktury. Tedy naprosté vysávání celé naší země.

Naopak Václav Havel buď nepochopil, a nebo nechtěl pochopit čemu slouží až do svého úplného konce. Tento poskok a trojský kůň západních parazitů byl pro likvidaci naší země systematicky připravován již od šedesátých let minulého století. Václav Klaus v pozadí s našimi oligarchy sice nějakou dobu tomuto západnímu tlaku odolával, ale ne na dlouho. To, kam celý tento proces došel vidíme dnes. Důležité pro nás však je, že po roce 1989 nenastalo žádné vládnutí českého národa. Na všechny vedoucí posty se dostaly kádry pečlivě připravené západními strukturami. A na důležité pozice ve významných politických stranách se dostávali pouze lidé, které bylo možné snadno ovládat. A bylo jedno, jestli to byla ČSSD nebo ODS. Pokud nyní zpětně sledujeme všechny kroky, které vedly až k současné naprosté dysfunkčnosti našeho státu, pak to byl proces, který probíhal jak za vlády pravice tak levice. Jednotlivé vlády se sice na venek chovaly jinak, ale to důležité – postupné rozebírání našeho státu a vytváření závislosti na západních strukturách s postupnou ztrátou suverenity, to probíhalo pozvolna kontinuálně hned od roku 1989.

Zpočátku byly na vedoucí státní funkce vybíráni alespoň jakési osobnosti. Rozkrádání státu nebylo tou dobou ještě tak viditelné. Stačilo pouze nastartovat skryté procesy. Když se potom stav věcí postupně posouval dál a likvidace země se postupně prohlubovala, bylo potřeba osobnosti vyměnit za mnohem poslušnější poskoky a lidi, kteří již sice vidí, že otevřeně zrazují vlastní zem, ale kterým je to úplně jedno. A tak bylo možné, že se na vedoucí funkce dostaly i takové kreatury, jako Fiala, Rakušan, Černochová, Pekarová nebo Bartoš.

A právě proto, že český národ je ve schopnosti řídit vlastní stát v podstatě

vykastrován, a západní struktury proto nemusely dění na naší politické scéně příliš kontrolovat, mohla se stát u nás politická anomálie, že se totiž o řízení našeho státu začal ucházet slovenský oligarcha. Oligarcha, který původně pocházel z našeho společného československého státu, tedy v podstatě našinec, kterému Češi dokážou rozumět. Systém politických stran sice zamezuje tomu, aby mohla vzniknout spolupráce a seskupení lidí, kterým jde skutečně o blaho státu, a kteří by se pak mohli chopit vlády, ale nezamezí tomu, aby si takovou stranu nevytvořil oligarcha, pokud k tomu má dost finančních prostředků na koupení médií a vlivu. Avšak kdyby si tehdy západní struktury myslely, že Babiše nebudou moci 100% ovládat, tak by nedovolili, aby usedl do funkce premiéra. Přeci jen bylo jeho impérium natolik závislé na blahosklonnosti Evropské unie, že se Andrejovy přílišné odvahy neobávali. Avšak přeci jen, oligarchové potřebují, aby země, ze které bohatnou, alespoň částečně fungovala, a proto se nestal úplně tak poslušným, jak si na západě představovali. A to se samozřejmě neodpouští. Proto byla spuštěna směšná kauza Čapí hnízdo, řízené akce Milionu chvilek atd. A hlavně věděli, že se blíží akce eskalace vojenského konfliktu v Rusku, kterou připravovali. A proto bylo potřeba místo Andreje instalovat své poslušnější kádry.

Systém politických stran – pojistka proti národní suverenitě

Je důležité si uvědomit, že toto vše se dělo 35 let za všech vlád všech politických stran. Systém politických stran je právě přesně vytvořený a vyladěný k řízení skrytými skupinami. A současně je to pojistka k tomu, aby národ nemohl generovat vlastní zástupce, kteří by se svou prací a pílí postupně dostávali do struktur řízení státu. Každé volby jsou v podstatě veřejná kastrace národa. Pokud se nějaké sociální skupině děje po řadu generací to, že se do řízení této sociální skupiny dostávají opakovaně pouze lidé, kteří pocházejí odjinud, pak je schopnost sebeřízení této sociální skupiny postupně zcela eliminována. A toto se českému národu děje stovky let.

Je tedy potom příznačné, že česká národní scéna je v podstatě impotentní.

Skutečně schopných a vzdělaných lidí, kteří by byli ochotni společně nezištně a obětavě spolupracovat pro společný zájem je velmi málo, což je však přirozené. Pokud by v našem národě bylo 300 let neměnné pravidlo, že všichni lékaři musí být pouze Francouzi, tak by zkrátka v současné době žádný svéprávný Čech nebo Moravák neuvažoval o tom, že by se mohl stát lékařem. Nebylo by to vůbec v rámci jeho uvažování. Naše česká politická impotentnost se projevila i v roce 1989. Všude v sousedních zemích se západním rozvědkám již podařilo rozpohybovat veřejné převraty, přes Československo se přesouvaly karavany Trabantů. Všem mohlo být jasné, že proti převratu se nikdo nepostaví. StB mělo vše již nachystané, ale potřebovali, aby se objevila alespoň nějaká demonstrace, aby mohli rozjet svojí plánovanou akci. A museli čekat až do listopadu, kdy konečně alespoň nějací studenti udělali průvod Prahou a konečně mohli na Národní spustit své divadelní představení, jehož se pak následně účastnily statisíce lidí na Václavském náměstí a cinkali klíči. A v té době samozřejmě veškeré řízení protestů převzali do svých rukou.

Ale zpět do současnosti. Je důležité pochopit, proč jsme v současné situaci. V naší společnosti sice jsou velmi schopní lidé, ale nikoho nenapadne, že by se mohl aktivně podílet na tom, že bychom mohli jako národ řídit svojí vlastní zemi. Každý věří obecné zákonitosti, že aby mohl pečovat o naší zemi, musel by vstoupit do politické strany, v ní být naprosto loajální k jejímu vedení a sponzorům a pak by mohl teprve něčeho dosáhnout. Že žádná jiná cesta než přes politické strany neexistuje a tím pádem se ničeho takového účastnit zkrátka nebudou. To je právě pojistka systému politických stran. Nikdo, kdo chce skutečně pracovat pro vlastní zem se do řízení státu zkrátka dostat nemůže.

Mnozí lidé pak doufají, že se něco stane na národní scéně. Jenže tam je z těchto důvodů situace spíše humorná. Na jedné straně intelektuálové, kteří velmi obratně analyzují, jak je vláda špatná, co by se mělo dělat jinak a jak teoreticky směřovat ke světlým zítřkům. Avšak všichni jen pasivně doufají na nějaký zázrak při příštích volbách. Na straně další nepřeberné množství různých mini- a mikrostran, které opakovaně kandidují a spojují se a pak se zase rozcházejí a přitom se pohybují v podpoře v řádech desetin procenta. A zároveň tím

nepřímo podporují systém politických stran, protože po opětovných prohraných volbách zas směřují svou aktivitu k dalším volbám. A potom se na této scéně pohubují různí egospasitelé, kteří jediní dokážou vše změnit a vlastně by se měli stát rovnou premiéry, protože si to vlastně zaslouží. A ti samozřejmě spolupracují jen se svými oddanými následovníky. Vládnoucí garnitura proti tomu všemu samozřejmě naoko bojuje, aby tuto nefunkční pseudoopozici legitimovala, protože ví, že jim z této strany nic nehrozí. A pro jistotu ještě do tohoto chumlu nastrčí pár svých agentů, aby měli jistotu, že se neobjeví něco, co by je mohlo jakkoliv ohrozit. Protože samozřejmě pár situací, které měly určitý potenciál se za posledních několik let stalo. Ale všechny se jim velmi snadno podařilo zneškodnit. A zároveň všechny tyto situace upustily napětí ve společnosti, takže celá společnost se posunula k ještě větší letargii.

Tím vůbec nechci navodit dojem, že je celá situace beznadějná. Je však velmi důležité pochopit, kudy cesta nevede. Situaci nezměníme stotisícovou demonstrací. Situaci nezměníme ani hraním si na politické strany. Abychom si mohli začít vládnout sami, potřebujeme skutečnou sílu a tu nezískáme od pasivních sledovatelů facebooku. A samozřejmě také nejsme ve vzduchoprázdnu, důležité jsou pro nás i vlivy nejen ze západu a východu, ale i z dalších směrů. Ale o tom všem budeme mluvit v dalších pokračováních našeho seriálu.

Tedy milí přátelé, čeká nás sice ještě hodně práce, ale věřím, že na konci tunelu nás čeká světlo. A pokud budeme stateční a odhodlaní, a budeme vše dělat s čistým srdcem, naši čeští patroni nám shůry pomůžou.

Přeji vám krásné dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.

Václav Hrabák
narodniproud.cz